

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:

Belső farkasutca 78. sz. alatt gr. BÄNFFI ház emeletében.

Megjelen e lap hetenkint háromszor u. m. kedden, csütörtökön és szombaton délelőtt.

Ára évnegyedre 3 ft. o. é. Hirdetési ár: négyhasábon sorolt először 7 kr., másodszor 6 kr., harmadszor 5 krajczár o. ért. s minden hirdetés után 30 kr. bélyegdíj. Előfizetés s hirdetés a kiadó-hivatalnál kezeltek. A nyilatkoztató cikkek sora után 15 kr. előleges beküldése mellett a szerkesztőséghez czimzendők.

KIADÓ-HIVATAL:

Középutca, STEIN J. könyvkereskedése.

Kölozsvár, ápril 27.

(D) A román értekezlet eredménye előttünk áll, s részünkről a szebeni lapok és saját magán tudósításaink összevetésével mondhatunk arról már tüzetesebb véleményt.

A mint a figyelmes olvasó előre láthatta, a bécsi hivatalos lapok nyíltan kimondták, hogy a nem-egyesült püspök b. Saguna van teljes bizalmuk, kinek erélyétől s befolyásától várják, hogy a magyarok s a jogfolytonosság elvéből velők tartó honpolgárok politikai irányja ellen, a congressus erélyesen és határozottan fog remonstrálni.

Az előkészületek ez irányban történtek. Tudjuk, hogy Sterka Sulucz Sándor érsek ő exelja választás útján akarta az unitus részről megjelenő tagokat az értekezletre meghívni. Ő exeljahoz csakhamar felülről szigorú rendelet jött, mely a választásokat megsemmisítvén, a tagok kinevezését komolyan megrendelte.

Ezen rendelet, ellenében helyes kifogást nem lehet tenni, hogy a kormány nem engedett választás útján congressust, ezáltal megmenté magát azon vádtól, hogy suffrage universel-féle eszmékhez folyamodott; de természetesen másrészt megmenté az értekezletet egy valószínű ellenzékétől. A kormány eljárása tehát igen eszélyes volt.

Azonban a meghívottak közül néhányan, hogy a választásból nem folyó congressus közvéleményi illetőségét talán később desavouálhassák, és ezek közt két tekintély: Rácz és Axente, bár meghíva voltak, a gyűlésen meg nem jelentek.

A congressus így összegyűlt lelkesekből, nyugdíjas katonatisztek közül és hivatalnokokból s egy pár független állású férfiból.

Az érsek és püspök közt előbb némi feszültség mutatkozott, de ezt kiegyenlítették. Saguna püspök és pártja roppant tevékenységet fejtett ki a congressust megelőzőleg, a mely nem téveszté el hatását.

Magára a gyűlésre nézve előbb az volt a cél, hogy zárt ajtóknál tartásuk meg; de itt méltányolható eszélyességgel a rendőrség lépett közbe s csakhamar felülről a gyűlésnek nyilvános megtartása rendeltetett el.

Ha az első napi gyűlés jellemét észleljük, b. Saguna magatartását némileg tartozkodóbbnak találjuk mint később; akkor még csak az 1860 októberi diplomáról beszélt, mely a benne kérdés alá nem hozott, s abban elismert hazai és törvényeket is magában foglalja; később mindjárt a másik ülésen már élesen tört pálázat a martius előtti törvények felett; sőt az októberi diploma dacára, azoknak teljes eltörlését kérelmezni indítványozta; kimondá, hogy Erdélynek centrális Ausztria, s excommunicálta az unitot, s a tanulókból s clericusokból álló karzat zajos nyilatkozatai közt fitymálta, sérté a magyar alkotmányt és nemzeti törvényhozást.

Hogy magyar nemzetünket s hazánk és jogait többszörösen kisebbitő nyilatkozatai a congressus válogatott tagjai között is minő viszhangra találtak, azt könnyen észlelhetjük az eredményből.

Midőn felettük itelni akarunk, elfogulatlanoknak kell lennünk, és az ott megjelent románokat azon befolyások parancsoló súlyának megfontolásával kell megítélnünk, melyet helyzetüknél fogva vissza nem utasíthattak.

Nagyon természetes, hogy midőn a centralista lapok tombolnak, nekünk mint ellen-sarkiaknak elkeseredve kellene lennünk a gyűlés eredményén; de minthogy nem vagyunk elfogultak, nem is vagyunk elkeseredve, sőt

miután a gyűlés jelleme tisztábban áll most előttünk, mint előbbi telegráfai rövid tudósításaink szerint: nem tagadhatjuk meg a morális erő nyomait, egy minoritásnál, mely a tekintélyi pressio dacára élelmet adott a szerkesztett okmányok rugonyos kifejezéseiben, s míg a vezér szónokok eljenzés közt hirdették, hogy Erdély centruma Ausztria, a postulatum függetlenségét kíván az osztrák tartományoktól stb. E szerint az eredmény nem egészen felelt meg a vezérkedők iránynyilatkozatainak és rideg magatartásuknak.

Midőn Baricz ur amandementját indokolva azt kívánta: hagynának fel azal, hogy az unio kérdését a magyarokkal viszály érlelésére velicálják, s bizzák az egész kérdést az uralkodó felségre, ki azt a maga helyén láttassa el, s a mint el lesz látva nyugodjék meg azon a román nemzet; s midőn e nyilatkozatot a gyűlés nagy része helyeselni látszott, báró Saguna keményen lépett föl e nézet ellen, s kívánta, hogy az unio megsemmisítése a postulatumok közt foglaljon helyet.

Baricz nézete nem ment ugyan a postulatumok közé, de a b. Sagunáé sem. Erdély függetlenítése az osztrák cs. állam tartományaitól kívántatik; ez nem zárja ki a magyar királyság közviszonyainak elhatározását; és végre is a postulatum, csak postulatum.

Aligha egy tulozni nem akaró minoritás nem folyt be a hálafelet fogalmazására. E hálafelet még nincs a világ előtt, de tartalmáról értesültünk; és ha értesülésünk hiteles, hangja nem felel meg azon éles nyilatkozatoknak, melyek az elnöki székéből hangzottak mindazon os jogi szent ereklyék ellen, melyek minden ajku erdélyi honpolgár előtt romjaikban is szent és sérthetetleneknek kellene hogy tartassanak.

A mennyiben ezen hálafelet tartalmáról értesítve vagyunk, azt hisszük, hogy az azt szerkesztő bizottság egy része nem osztá a vezér püspök éles és ősi jogainkat a kárhozatra sújtó nézeteit; s midőn ez adresse a világ előtt leendő, látni fogjuk, hogy b. Saguna heves szónoklatai által tul lelkesedésre nem ragadtattak az értekezlet fontolni képesebb tagjai.

A hálafeletben, ha jól vagyunk értesítve, nincsenek elfogadva az indítványozó Saguna püspök cathorikus tételei; a hálafelet általános nézetek körében mozog s tudott az uralkodás iránt ildomos lenni a nélkül, hogy a törvényhozás illetőségét anticipálja, vagy valamely kárhoztató ligába vessa leendő román országgyűlési követek szabad véleményét; s éppen e pontnál lényeges emelkedettséget látnunk a mostani és 1861-ki congressus elmélete között.

Az adresse idevonatkozó nyilvánításának lényege ez: „Akarjuk a 26-diki patenst, de adassék alkalom mielőbb törvényes uton, országgyűlésen nyilatkozhatni a felett.” E szerint a congressus többsége akarja ugyan a febr. 26-ki alkotmányt, de elismeri, hogy e részben végérvényesen csak az országgyűlés nyilatkozhatik.

E nyilatkozat oly ruganyos, hogy mi a „Presse”, „Oest. Cons. Ztg.” s több centralista lap társainak öröm elragadtatását a febr. patens diadala felett még méltán korainak mondhatjuk.

Igaz ugyan, hogy a mint magunk megjegyeztük, a román intelligencia legnagyobb részét a hivatali és papikar magában foglalja, de másfelől arról is értesítve vagyunk, hogy a congressus tagjait és elnökét nem egészen hasonló érzelmek lelkesítik az ország és legimitása és a magyar nemzetiség irányában; és másfelől még az is igaz, hogy a néptömeg

áll a háttérben, mely politikai fejlődéssel nem bir ugyan, de igen a közvélemény érzékével, s ki tudja egy román országgyűlési képviselőt mennyiben foghat nyitabb kifejezést adni azon fölfedezhető érzelmenek, melynek nyomai látszanak a congressusnak nem tanácskozásaiiban, hanem okmányaiiban? ki tudja hová megy a kérdés, ha nyilvánulni fog szóban, szavazatban azon nézet, mely most csak abban nyilvánul, hogy az elnök által elére állított felhívó eszméket egy a postulatumok, mint a hálafelet fogalmazásánál ruganyosságokkal kikerülte? Ki tudja, vajlon mind azon románok, kik az országgyűlésen megjelennek, b. Saguna befolyása alatt fognak-e állani?

Ezen értekezleten a főpapok saját belátásuk szerint összehívott tagok nyilvánítása, elhatározása kérdésen kívül a román nemzetet nem kötelezi; de, ha azon népes gyűlést ugyanazon érzelmei lekesít, melyet b. Saguna szenvedélyes szónoklatai tolmácsoltak, kérdésen kívül hinnünk lehetne, hogy a centralista lapok öröme jogosult, mert a nép intelligenciájának legnagyobb része ottan volt; ámde egy minoritás befolyásában oly óvatosságot látunk, melyet erdélyi emberektől meg lehetett várni. Ők nem veték ligába a leendő követek szabad véleményét, ők nem vonták fel a magyar és székely nemzeteli egyetértés elől a várkapukat; ők, mint egy párt cselekedtek, kiket a fegyelem is kötelez, de nem zártak ki azt, hogy nemzetük s abban még ők is cselekedjenek, mert még a pártfegyelem természete szerint is a párt későbbi magatartására nézve nem a vezér szónoklatai, hanem a testületileg szerkesztett okmányok elmélete s elő- és háttér szolgált irányadón. Megfontolva mindezt még megfordíthatjuk mondatunkat, a mit korábbi e tárgy cikkekben a centralista lapok s a román nemzet céljainak elérhetőségéről mondanak.

Ezen elemzéseink által talán csilapulva leendene azon ingerlő benyomások, melyeket ezen birodalmi partmanoeuver lelkünkbe bevett vala. Amaz actio, mely kibékülésre hajló s engedékeny kedélyünket durva fürgeteg gyanánt rohanta vala meg, nem kelthetett föl egyszerre lelkünkben mást, mint a merev ellenzékenység elhatározását; de most miután az értekezlet okmányainak jellemét, s az ottani pressiók természetét, s az illetőkre elkerülhetlen hatását észleltük; talán lehet azon meggyőződésre jönnünk, hogy merevebb elhatározásainkat függesztjük fel s ne állítsuk még föl azon felfutást, hogy a román nemzet is éppen ugy szakított volna velünk és hazánk és törvényeivel, mint báró Saguna szakítani látszott az ápril 21-i ülésben.

A román értekezlet.

Lapunk utóbbi számában közreadtuk az ápril 20- és 21-én tartott román értekezleiről tudósításokat; itt adjuk a „H. Ztg.” nyomán az ápr. 23-án tartott ülés kivonatát.

Legelőbb is Baricz a gyűlésben eljenzés közt megjelenő indítványozza, hogy a karzat a tetszés vagy nem tetszés nyilvánításokat szüntesse meg; a mi zavarná a tanácskozást. Elfogadtatott.

Ezután kormányzéki tanácsos Aldulian, a felirat-kidolgozási bizottmány tagja, a hálafelet alapszövegét olvasta el. Abban az ő Felségének a románok előterjesztésére tett választására hálás hűség fejeztetik ki ő Flge s a Habsburg-lothringiai ház iránt, az oct. diploma és febr. patenssel a birodalomnak engedett alkotmányért és a birodalom egységeért *).

Továbbá Sterka Sulucz érsek ajánlatára gr. Nádasdyhoz és b. Saguna ajánlatára gr.

* Magán értesítésünk szerint azon kifejezéssel, miképp ő Felsége adna alkalmat ezen tárgy felett egy országgyűlésen mielőbb nyilatkozhatni. Szerk.

Crennevillehez intézendő köszönet és bizalmi felirat határozatott. Végre küldöttség nevezetett ki, mely a feliratot ő Flgéhez felvigye. Ezen küldöttség tagjai: b. Saguna, Moldován, Angyal, Láday, Brán, dr. Majer, Popp, Maccedon, Popasu, Puskariu, Buteanu.

Ápr. 24. Puskariu mint a kíváncsalmakat kidolgozó bizottmány előadója, előre becsátván, hogy a bizottmány az értekezlet ohajtásához kéne a tételeket csak is általánosságokban kívánta szemelött tartani, a következő 12 sérelmi pontot olvassa fel:

1) Az 1860-ki oct. diploma, és 1861-ki febr. 26-i patens, a minisrelnők gr. Rechberghez kiadott császári kézirat az egyenjogúsítást alapelveit szentesítette, s a korábbi alkotmányra nézve gyökeres változásokat tett kiltatásba. Ezen egyenjogúsítás Erdélyben nem valósult, sőt ellenkezőleg azzal ki nem egyeztethető igazgatási intézmények állítottak vissza, melyeket a korábban kiváltsággal nemzetek arra használnak fel, hogy régi kiváltsággal helyzetükben magukat megerősítsék.

2) Kívánják a román nemzet és vallásai törvénybe íratását és az egyenjogúsítás elvével ellenkező törvények és intézvények eltörlését.

3) Hogy a román nyelv minden nyilvános ügyleteknél és tanintézeteknél azon elismerésben részesüljön, mint a többi

4) Hogy Erdély az osztrák császári állam minden más tartományától független legyen, s a magyarországi részek kapcsoltságának vissza.

5) A politikai s törvénykezési közigazgatás érdekében Erdély új felosztását kívánják, topographiai és nemzetiségi alapon.

6) Hogy a román nemzet az országgyűlésen és a községeknél a közterhek hordozása arányában képviseltessék.

7) Hogy az országban egyetlen egy fő-törvénysség állítsassék.

8) Hogy a román nemzetre a cardinalis hivatalok betöltésénél igazságosabb tekintet legyen.

9) Hogy a hét bírák jószága jövedelméből s más allodialis kassákból a románok részesíttessenek.

10) Hogy a román egyházak és iskolák a közhelyek, allodialis kassák, s ha szükséges, alladalmi pénzalapból azon mértékben dotáltassanak, mint a többi egyházak és iskolák.

11) Hogy alladalmi költségen az egész ország részére egy közös egyetem állíttassék.

12) A földnépe érdekében nemzeti különbség nélkül egy földhitelbank állítását kéri.

E pontok elfogadtatván, azok fogamatossítását a két elnökre és a román permanens nemzeti-comitéra bizzák, azon határozással, hogy a küldöttség, mely ezt ő Felségének benyújtandja, május 2-án Bécsben legyen.

Végül dr. Nemes, a nemzeti comité titoknoka számot adott a comité eddigi működéséről; mire ennek tovább is fenmaradását határozattá emelék.

Ezzel az értekezlet — az elnökök s mások zárbeszédével — befejeztetett.

A hamburgi világkiállítás.

„Menjünk Hamburgba”, így kezdé a mult hó végén egyik cikket a „P. Napló”, melyben e világkiállításnak mezőgazdaságtunkra vonatkozó nagyfontosságát fejtegette; és királyhagóntuli testvéreink, kik már beleszóltak a nagyvilág piaceaival érintkezésbe, meg is fognak jenni Hamburgban, s már a hírlapok hoztak értesítéseket az akkori bejelentett küldeményekről.

„Menjünk Hamburgba” mondanók mi is; de biztatásunkban egyszerre csüggedés lep el. Ha most vasutunk volna, mely Erdélyt Kolozsváron és a székelyföldön át vagy mellette metszendő keresztül, mily bizrást sürgetnők székely véreinket, hogy eleven tízes székely fajta lovaiknak — melyekre a mint látszik a kiállításon nagy szükség lesz — keressenek világpiacot, s küzdjenek arra, hogy Erdélynek új jövedelemforrásai nyíljanak, miután eddigi forgalmi tárgyai többé meg nem menthetik a folyvást növekedő pauperismustól.

Fájdalom nagyon elvagyunk szigetelve a világpiacok magyalmaitól, s midőn gabonánk árát annyira lecsökkent, hogy a tengeri vé-

kája 30—34 krjával a vidéki piacokon, s midőn egy darab lél elszállítása a Királyhágón túl közlekedő vasutig 1/2 kas töröküzánk árát fölemeszi: igen vékony reménnyel bízhatjuk magunkat arra nézve, hogy Erdély a hamburgi piacon véres, serény és tüzös lovaikra vonhassa a közfigyelmet, habár valószínű, az alább irt hirdményben említett jutalom megfontolásával, hogy éppen azért, mert nyomozó anyagi viszonyaink, s a közlekedési vonalak távolsága miatt Erdély igen kevés tárgyat küld a kiállításra, vagyonsb honfiaink, kik a kiállításra kívánt a szép székelországi fajta lovakkól vinnének, azok után tán értékes pályadíj-nyerésre tarthatnának számot, s más részről versenytelen küldeményekkel dusan eredményező vásárt is tehetnek.

Mi ugyan igen kevés reménnyel vagyunk arra nézve, hogy szegény hazánk, sajnalatra méltó közlekedési viszonyai miatt, termény és tenyésztés kincsét a hamburgi piacon csak valamennyire is képviselhesse, s tán kevés mulva sem lesz képes arra, hogy látjuk, hogy országos vasutunk kérdése, melykor szűkebbül és mesterfogásokkal járunk el, míg a birodalom többi tartományai a mi adónk rovására is át és kasul szedelvek vasutakkal; mindamellett figyelemzetjük jobb állású és vagyonsb hazánkfiai, hogy az erdélyi lótenyésztésnek a hamburgi világkiállításai képviseltetéséről gondolkodjanak. A mint látszik, a bejelentési határidő még meg fog hosszabbítani május 15-ig, s így még lesz idő, hogy az illetők magukat rendezhessek; kiknek figyelemükbe ajánljuk a következő kormányzati értesítést:

12.222. 1863.

A Hamburgban f. év július 14-ik és következő napjaiban a gazdasági termékekre és gazdasági üzleti eszközökre nézve tartandó nemzetközi kiállítás tárgyában, az erd. kir. főkormányzók által f. év február 24-én és március 18-án 6411 és 9218. számok alatt kibocsátott rendeletek kapcsolataiban közhírré tették, miszerint a magas cs. kir. kereskedelmi és népgazdasági ministerium részéről ministeri tanácsos Rapst fog másodmagával a kiállítás idejére Hamburgba küldetni, hol három osztrák jutalomdíj bíráló is működend, s így az osztrák állambeli kiállítások érdeke minden esetre eléggé fedezve leendő; ezen vállalatra s főleg jutalomdíjak és érmek bizonyos számú magános személyek minden érdek és teljes megterítés feltétele nélkül, csupán kérdések és közjót célzó, s ezen első ilyen kiállításnak hírt és fényt szerezni törekvő buzgóságból 65,000 tallért tevén össze; továbbá, hogy a bejelentésre kitűztő május 1-ső napi határidőnek legalább május 16-ig leendő meghosszabbítása iránt is lépések tétettek. Minthogy pedig azon vidéken csupán nehéz fajtájú lovak léteznek, és a magyar lovak ott főleg a könnyű elegáns sebes és aránylag jutányos úgynevezett jukke-

rek, nem különben az erdélyi lovak, melyek rendkívüli tartósságukért oly annyira világírtekké váltak, merőben ismeretlenek, tehát ismételve felszólítanak az illető egyletek, társulatok és egyes lótenyésztő gazdák ezen kiállításban meleg részvételre s annak, egyéb termékek között, főleg, mi számosabb lovakali megjelenésre, Kolozsvárt, apr. 16. 1863.

MEGYEI ÉS KÖZSÉGI ÉLET.

Máros-Vásárhely, apr. 22.

Közelebbi napokban, mint biztosan értesültek, a temesvári cs. kir. állam-táviradi felügyelőség az itteni városi tanáshoz, egy felvilágosító intézet aziránt, hogy az itten ezen év folytatán föllátható táviradi-bívalat számára szükségelt helyiséget bizonyos időre díjmentesen eszközölje, valamint a butorzat irántis egy műszalost ajánljon föl.

Ezen megtalálás az esküdt közönséggel közöltetvén, ezen testület f. hó 18-án azt határozta: bár a tervezett táviradi nagyon óhajta, s az ipar és kereskedelem legbiztosb emeltjének tekint; mindazáltal a városnak sem átengedhető sem kibérelhető szállásról a majorsági-pénztár jelen állásában rendelkezni hatalmában nem állván, legjobb szándoka mellett a felügyelőség kívánatainak meg nem felelhet.

Hasonlag nyilatkozott a városi kereskedőtestület főleg azon okból, mivel sem alapítókével nem rendelkezhetik, sem pedig a tervezett táviradi magára nézve jövedelmezőnek nem tekint, bárha annak előnyeiről és közhasznúságáról meg van győződve.

Egyedül a butorzat kiállítására, természetesen, fizetés mellett, egy műszalost késznek ajánlkozott, misis a föllátható elhatározása napjától hathat alatt kellene elkészíteni.

Ezek szerint kivülhik, hogy városi hatóságunk a táviradi fölláthatására nem hajlandó segédkeztet nyújtani, annál kevésbé kész valamely áldozatot hozni akkor, midőn egy ilyen fontos forgalmi intézménynek megtelepítése nem csak a közművelődés, hanem főleg a lendületre váró ipar és kereskedelem érdekében állana. Pedig bizony ha tekintjük, hogy a sok katona-tiszti szállások közül akadna e ezélre is alkalmas helyiség, melyre a városi közönség egyébb sokféle kiadásai között legalább öt évig évenként legfőleg 400 ft áldozhatna, és ha tekintjük, hogy a kiállítás helyezett italmérésig hasznosb adásból felezéi védelemforrás nyílna; méltán rosszalhatni a közömbös eljárást, és a kedvező alkalom elszalasztását, minek igen könnyen egy a közeli Sz. Régenben föllátható táviradi lehetend következzék.

Videant consules..... Egy Székely.

Külföldi levelezés.

Büszkesd, apr. 10. 1863.

Szerk. ur! Szomorú tény előadásával kezdem tudósításomat. Dobruzsában forgo-

lódásom óta, gyakran hallék az itteni személybátorság biztalanágáról. Hallék utonállásról, gyilkoláslról; sőt hogy a tatárok maguk egymást is kifosztogatják. Én, a ki valószínűleg itt legfőbbet utazom, személyesen semmi bántódást nem tapasztaltam. Az ügyben csakugyan rém hír futja be székvárosunkat: miszerint egy megyébéli helységben összeszűrt vetkezett banda, hét családot legyilkolt volna; egy gyanuba esett nőszemély fogságba is hozatott, ki talánszerűleg a börtönből eltűnt illantani. E törvénybeesztelésre a kaimakám fölülván, maga rándult ki a büntető előhajásására. Sütkélt is neki ugyancsak hét férfit hurokra keríteni, kik nyilvános pelengéről, a piacon verettek mázsányi vasláncokba. A tényállásokról többet nem tudok; hanem úgy értesülök, hogy a csakugyan gyilkosságról meggyőződött egyének pere már bevégeződött, és a most Tulesára érkezett erőlyes Resid basának jutott a földadat, a büntetőket vidékszerzte, u. m. városokban és az elkövetett büntetett helyén, akasztófal kivégzetni.

A lapokban kürtölt hadmozgalomnak itt híre színe. Hanem az itt tartózkodó lengyelek alig várják ama bizonyos hajóhadat, hogy hazafelé hozzá csatlakozzanak. Az irántuki késkedés itt is feltűnik. A görögök pedig nyilvános gyanu alá kerültek, hogy netalán maholnap itt is zenebont szándékoznak kezdeni. Ezért a mostani itt tartózkodási igazolásba behozott szigorúság.

A pénzügy e vidéken még mindig hullámzó szöved. Tavaly, a kaimék bevásárlásával, a valódi értékére (100 piasterre) leszállított török lra, minden tilalom dacára, még is emelkedett árakban. Ma 103. Minnek talán a pénz hivatalos kezelői is okai; kiknek kezei közül bajos az aranypénzt kikaparni; levend azoknak náluk biztos menhelye. Így szenvednek általuk rövidséget a nem ottomán hivatalbeliek is. Péld. az orvos havi (2000 piaster) díja 20 lra lenne; de mivel főnébbi összeget aprópénzben adják ki, a lra mai ára mellett havonként 60 piaster, tehát több mint egy arany, kárt szenved. Azonfölül még a nyugtai bélyegilleték is levonatik; míg kik illetéküket aranyban kapják, a szabda fölött, még az amott elesett összeget is nyerik. Így nyeri meg Ali, mit elveszt Pali.

Most értesülök, hogy a tavaly Dobruzsát elhagyni szándékozott mokány földieink része valóban Besszarabiába szállította legelészeti üzemelt. Az évet ugyan elég szerencsétlenül választották; épen most köztűzben legjamborabb jószágokkal, a valószínűleg hozzájuk terjedendő háború színhelyére. Azallat, éppen itt, most — az amerikai viszonyok következtében nagy lendületet nyert a gypjüzlet. Számos tízer barangol Dobruzsában, a gypjura előre — mint a székely a medve bőrére — alkudni. Földieink addig is, míg a gypju megterem, előre elrakják a felpénz-aranyakat. Ok tudják, mit eselekszenek. Dr. Oroszhegyi Józsa.

— Valaha még szükségem lehet rá.

Ezután elévett a tikör fiából egy illatos szappant, bemezté egy pohár vízbe, s állat bekené.

A grófnő éppen érkezett. Spott átvevé a borotvát s gyorsan levette szakállának maradványait, és arca oly tetemesen átváltozott, hogy a grófnő bármennyire meg volt lepve, csodálkozását el nem pallástolhatta. Azon mondhatni szörnyeteg arca, türethetőnek, söt kellemetlenek tűnt fel. Spott az így levett nagy rőt szakállát nagy gondnal rendezvedve egy papírba facsarás a szekrényébe helyezé, fogai köz mormogva „pompás szakáll lesz.”

— Még egy kéressel nyomon szabad alkalmatlankodnom. Ruháimat föl kell cserélnem. A gróf vadász eszmája úgy hiszem feljön labamra, s valamelyik pantalonja jó lesz nekem vadász nadrágnak. Felső kabátját is valamelyik vállaimra feszítem. Egész a fővegig állt fél öltöznöm, mert holnap már személyes leírások jöhetnek utánam.

A grófnő a kívánt tárgyakat nagy sietséggel meghozta, arca mind végig ki volt keltülve, s kezei remegtek. Kivonult a budoirból, mialatt Spott sebesen átöltözött.

Midőn készen volt, jelt adott a szomszéd szobában várakozó grófnőnek, ki azonnal belépett.

— Min se aggódjék nagysád, e ruhákat a Küküllőbe dobom, semmi nyoma sem marad itt lenniem. Legyen boldog kedves grófnő a viszontlátásig.

Ezzel eltűnt a remületes éji kalandor. Feltűnt lovára, átszúrtatott a Küküllőn, behányva a folyamba svéd eszmáját, szarvasbőr nadrágot, s szürke kabátját, melyeknek valamelyik koród-szentmártoni nemes atyánkfia még talán hasznát vehette, ha a folyam parti fűzeibe megakadtak.

Midőn Kereszturi királybíró az elfogott bűnösöket összehozta fegyveres kíséret közt Zovath-bérezről lehozta, s a halomvölgyi bíróhoz bekísérteté, az egész fal — dacára a zivatros időnek — kicsüdült, s ifjak, nők,

KÜLÖNFÉLÉK.

— (Neerolog). Id. itélőmester Sebestyén Gergely, maga s gyermekei nevében, szomorúan jelenti neje Tóth Justinának élete 43-ik évében e hó 22-én tüdővész következtében történt halálát. Az elhunyt porai saját meghagyása szerint M.-Vásárhelyről a kolozs-monostori kalvariai családi sírboltba hozattak, s e hó 27-én tartatik lelkeért az engesztelő áldozat a kolozsvári sz. Ferenc szerzetes-rend ó-vári templomában. Béke poraira.

— „Erdélyi magyar hivatalos lapot“ van tervben Kolozsváron megindítani. Szerkesztőjéül Gáman Zsigmond urat, a kolozsvári iparkamra titkárat említi. — Irják a pesti lapok; azonban, állítólag, a kérdés még nincs eldöntve. Meglehet, hogy végre is az „Erdélyi hivatalos értesítő“ kinövi magát.

— Szavából írja az ottani reformált lelkész, hogy ott az előbbi lelkész a templomot lebontatván, falai most pusztulnak az idő viharai alatt, de már remény kezd lenni a helyreállításra, s e részen a lelkész ur ezeket írja: Egyházunk romban lévő, kénytelenek vagyunk az egyedül álló kis harang kongása után az egyes birtokos uraktól csak kegyelemből átdotott puszta szobában emelkedni az egek Urához. S ha még hozzá teszem azt, hogy e kényelmetlen isteni szolgálatunk is ma itt, holnap már más zugban történik, hol megint a legajátosabb imában a fészkeről felkeltő költő irgalmatlan kiáltásaival zavar meg. Ebből láthatja a szerkesztő ur is, hogy méltán teszem, ha becses lapjába küldöm be azon nagylelkű áldozatot, melyet itteni birtokos t. Sándor Sámuel ur — dacára annak, hogy nem hitfelünk — tett. O t. i. felajánlott másfél hold igen szép helyet az újonnan építendő templom számára, mivel a romok helyén a helyszűke miatt újat építeni nem lehet. Ezen kívül 40 pengő frtot tevő államkölcsönt, sőt tovább ment ajánlatában és kinyilatkoztatja, hogy ha egyházunk a négy falat felépíti, ő a fedélzetet és a belső teljes felszerelést 500, ötszáz o. értékű forintért magára vállalja. Továbbá ígérte, hogy egyházunk számára még 50 o. é. frtot fog eszközölni. Én azt hiszem, hogy ezen ajánlat méltó a figyelemre. Már csak egyházunk azon birtokos urait vagyok-bátor felkérni, kiknél egyházunknak régóta kamatra letett pénze van. Igyekezzenek a szegény nép nevében a kezök közt lévő tőket az alap, illetőleg a fal felépítésére fordítani, hogy így a nagylelkű ajánlat érvénybe léphessen, és egyházunk aljában és hívei lelkeben sokáig fentarthassa a nagylelkű ajánló nevét. Gáspár Lajos, helybeli ev. ref. lelkész.

— Hazánk köztisztviselői férfiak, ki a jogtudomány terén minden hazai nemzetiség előtt fötekintélynek van elismerve, ismét egy nagybecsű munkája jelent meg Pesten, Osterlamm Károly kiadásában, e czim alatt „Az er-

nagyaságot és férjét, mint per által csalókat semmivé teszi. Így megfoszthatom magam a nélkül, hogy be kelljen vallanom saját bűnömöt. A pert már vissza nem vonhatni, mert a végítélet ekkor ki van mondva az udvarnál, s nagysád megnyerte pörét, de én is megnyertem.

Gróf Hallayné kizöldülve hallgatta e rémes embert — s végre szóla.

— Sajnálom, hogy egy ily szörnyeteget becsülni képes valak.

— Megszorultam grófnő, mert kifogytam az időből s egyzserre kell most beadnom a mérget, a mit rendre akartam beadni. De a grófnő eszes és derék asszony. Én biztosítom, hogy Izidora férje gazdag gróf és becsületes ember lesz, s hogy a grófnőnek szíves közbenjárását minden áldozattal megköszönje. E szerint mit sem árt nagysád Izidorának, s önmagának is használ, ha utasításomat pontosan követi. Ellenestben becsülete, szabadsága forog kockán.

Gróf Hallayné testestől lelkestől megtörve nyult a nagy peséses levél után, melyet Spott tartott felé kinyújtott hosszú kezében.

— Meg kell megjegyeznem, hogy e levelet csak három nap mulva bonthatja fel, midőn már én a határokon túl leszek. Addig is megnyugtatom a grófnőt, ne aggódjék, hogy azon levél compromittálja, ha hirtelen Spott után e házról motóznának, azon levélben Spottól semmi emlékezet sincsen, azon levelet nem is Spott írta. Nő de nagysád egészen föl van háborítva. Szívemből fájalom, s biztosítom, hogy semmi oka sem lehet az aggodalomra. Jön idő, midőn nagysád megint becsülni fog engemet. Most nyjerem meg grófnőt, hogy férjétől s mindenkitől eltávolítva itt létemet, egy borotvát hozzon nekem.

Gróf Hallayné ellenmondás nélkül távozott. Spott pedig a gyertyákat a tikör elé tette, az ablak függönyöket előbb huzta, s ezzel egy ollót véve elő a toiletteztől, irgalmatlan nagy rőt szakállát tősből levágta s szekrényébe helyezé e megjegyzéssel:

— Valaha még szükségem lehet rá.

Ezután elévett a tikör fiából egy illatos szappant, bemezté egy pohár vízbe, s állat bekené.

A grófnő éppen érkezett. Spott átvevé a borotvát s gyorsan levette szakállának maradványait, és arca oly tetemesen átváltozott, hogy a grófnő bármennyire meg volt lepve, csodálkozását el nem pallástolhatta. Azon mondhatni szörnyeteg arca, türethetőnek, söt kellemetlenek tűnt fel. Spott az így levett nagy rőt szakállát nagy gondnal rendezvedve egy papírba facsarás a szekrényébe helyezé, fogai köz mormogva „pompás szakáll lesz.”

— Még egy kéressel nyomon szabad alkalmatlankodnom. Ruháimat föl kell cserélnem. A gróf vadász eszmája úgy hiszem feljön labamra, s valamelyik pantalonja jó lesz nekem vadász nadrágnak. Felső kabátját is valamelyik vállaimra feszítem. Egész a fővegig állt fél öltöznöm, mert holnap már személyes leírások jöhetnek utánam.

A grófnő a kívánt tárgyakat nagy sietséggel meghozta, arca mind végig ki volt keltülve, s kezei remegtek. Kivonult a budoirból, mialatt Spott sebesen átöltözött.

Midőn készen volt, jelt adott a szomszéd szobában várakozó grófnőnek, ki azonnal belépett.

— Min se aggódjék nagysád, e ruhákat a Küküllőbe dobom, semmi nyoma sem marad itt lenniem. Legyen boldog kedves grófnő a viszontlátásig.

Ezzel eltűnt a remületes éji kalandor. Feltűnt lovára, átszúrtatott a Küküllőn, behányva a folyamba svéd eszmáját, szarvasbőr nadrágot, s szürke kabátját, melyeknek valamelyik koród-szentmártoni nemes atyánkfia még talán hasznát vehette, ha a folyam parti fűzeibe megakadtak.

Midőn Kereszturi királybíró az elfogott bűnösöket összehozta fegyveres kíséret közt Zovath-bérezről lehozta, s a halomvölgyi bíróhoz bekísérteté, az egész fal — dacára a zivatros időnek — kicsüdült, s ifjak, nők,

őregek, gyermekek gunyolva, szitkozódva kísérték és állták körül ezen haramia csoportot, mely három négy év óta annyi keserű órát okozott az itteni lakosoknak. A guny mellett az ingerültség annyira kitörőfélben volt, hogy gyakran a katonaságnak szuronyal kelle szétverni a népet, mely vérszomjason rohant tehetetlenné vált ellenfeleinek lemeszálására.

Többen kiabáltak, hogy a főczinkos Ispott Villimány megszökött észak felé.

Az erdélyi megyékben a csendőrség gyöngelábott állott, lovas, gyalog pandurok nem voltak, a mely miatt a bűnösök üldözésére kész eszközök nem lenének. Csodaszerű volt azon jó rend, melyet az itteni közigazgatás a forradalom előtti korszakban tartani képes vala oly gyenge eszközökkel. Rendesen a falusi lakók voltak a bűnösök persegőit. Kereszturi is azonnal néhány halál-völgyi lovas gazdát szétküldte a megszökött Spott üldözésére, kik ennek eselvetését nem gyanítva, azon tájfelé indultak el, merre Spottot elrohanni láttak.

Az egész helységet oly nagy izgalomba hozott esemény híre, a csendőrség utján gyorsan elhatott Zovathy Rindldhoz is. Katonaszó vette körül Zovathbérzét, elfogdosá a mérnök urakat és erdő-öröket, hamis bankjegyek gyártásán találván őket, fölfedezé gépeiket, papirkészleteiket.

E hírt hozták be Rindldhoz, ki annak hallatára, mint különben is ingerlékeny ember rendkívüli fölháborodva rohant le a falu házához, hová már a királybíró a fegyverekkel és foglyokkal együtt megérkezett.

Semmirekellő kalandorok! kiálta Rindld vérben forgó szemeket vetve Völgyre és Freckre, hogyan merészelték önök birtokomat az állam ellen elkövetett ily gyalázatos bűnnel bemoeskolni?

— A gazda nézzen körül birtokán és ne heverjen büszké kényelmében, magának tulajdonítva más fáradságának dicsőségét — szolt hidegen és gunyosan Freck.

TÁRCZA. AZ ÉSZAKI FÉNY.

(Folytatás.)

— De a grófnő bejött kelepczembe. A grófnő bizonyos pénzösszegeket fogadott el, melyek hallgatásra és engedelmességre kötelek; de ez csak végesköz, mely tölem is önfeláldozást kívánna, a mit szereték halogatni, mert megvallo, hogy mostantól kezdve ragaszkodom az élethez. A grófnő azt hitte, hogy az elfogadott bankjegyeket Hallay Szidonia ékszeréből vertük pénzé; ámde nem úgy van. Mi az átvett ékszer helyett husz annyit érő hamis bankjegyet adtunk. E szekrényben van a kehely, melyet átváltoztatás végett adott át a grófnő. Szóla arany edény, im visszahoztam, s visszaadom. A pénz verés épp akkora bűn, mint a bankjegyzítés, és a grófnő egy bűn miatt öntudatlanul a másik bűnbe esett. Lám! a ki egy hajszálát adja az ördögnek, oda adja egész fejét, azt mondja Zsoeke valamelyik beszélőjében. A grófnő osztozott és aranyakat akart veretni azon kincsekből, melyekért most Zovathfalvát el akarja foglaltatni. Mit lehet róla, ha azon arany szelencze, melyet nekem átadta, annyi értékű bankjegyet adott s még sem olvadt el? Azt hitte, hogy Spott jól vegyít. A hajszálát akkor adta be a grófnő, mikor elfogadta tanácsomat, hogy Zovathy ellen pert indítson. Im itt a szelencze, én a grófnőnek visszaadom, nincs is szükségem arra, de mint szökevény nem is vihetném magammal. Nézzé meg a grófnő e compositiot, e titkos egyezményt, melyet a Zovathy s Hallay család aláírt. Kivettem Rindld ládájából s magammal viszem. Ha a grófnő nem fogja követni azon levélben megírt utasítást, ez egyezményt megküldöm Zovathy Gábornak, s

délyhoni evang. reformátusok egyházi jogtana, írta Dósa Elek jogtudor és tanár. Erdélyt nincs szükség ezen munka fontosságára figyelmeztetni, szerzőjének neve a munka alaposaságáról úgy is kezeskedik; de örömlünket nem lehet elpalástolni a felett, hogy végre a köziszléteit jogtudós rávehette magát régóta készen lévő jogi dolgozatainak közreadására. Mindnyáján kik hazai jogunk s törvényeink védelmében fáradoznak, sokszor forgatjuk Dósa „Erdélyhoni jogtudomány“ ának lapjait, s biztossággal vehetjük tekintélynek évtizedeken át kiprobált nézetét. E mostani munkájában hazánkban a vallás és család körül hozott szép törvényei, a ref. hit'elekezet külön intézményeinek kapcsolatban, gazdag és tiszta ősz szavallásban fekszenek előttünk. És míg pártok s nemzetiségek rohanják meg kárhözattással hazánk évezredes törvényeit, mi emelkedő szívvel látjuk azokban elődeink törvényhozó bölcsességet, a családi viszonyok körüli finom érzéket, s a nőnem irányában lovagi asságot. Valahányszor hazánk törvényeinek lapjait forgatjuk, annyiszor nő buzgalmunk s ragaszkodásunk őseink mindazon intézményhez, melyeket századok eszméitől nem szarnyalak, s melyek a legbiztosabb tözst képezik keblü törvényhozásunk újabb hajtásainak. A fennemintett fontos munka tartalma bevezetésre és két részre van osztva, a bevezetés az egyházi törvények elméletét foglalja magában 7 § alatt; az első rész pedig az egyházi közjogtana, a második rész az egyházi magánjogtana adja elő a reform. canon, és a hazai törvények alapján. E könyvet birnia kell minden lelkésznek, s minden jogtudománnyal foglalkozóknak, de birni minden családnak, mint a melyből a vallás és családi kötelmek természetét, s történetét, elmulasztások vagy visszaélések következményeit láthatja. Megszerezhető minden hitel könyvtárunknál.

— Emellett volt, hogy Hancz György fiatal könyvtárnok dicsmunkák elegansabb kiállítására bettük, formákat s gépeket rendelt meg. Rendelvényei megérkeztek, s volt alkalom diszkóttában aranytázzával kiállított könyveket látni, melyek a pesti kiállítás mellett sem esnek el. Valóban ekkor városunkban jó izléssel diszpeldányokat előállítani lehetett volt, a mi mostan már nem tartozik a lehetőségek sorába, mindfogva a fennevezett műparost ajánljuk a közönség figyelmébe.

— Ranchleitner Antal, zongoraművész apr. 19-ére e lapok útján is kihirdetett búcsú-hangversenyét közbefüött akadályok miatt később, folyó hó 24-kén tartotta meg a redoute-épületben. A körükből csak egyidőre távozó művész igen szépen, fellüő könnyűséggel s a válogatott közönség nagy megelégedésére játszott s minden játéka után kétszer, háromszor hivatott ki. Dícséretesen működött közre: az ev. ref. főtanodai énekkar. Sük György karnagy vezetése alatt népdalo-

kat énekelve és Révai Pál ugyancsak ev. ref. főtanodai bölcsész, ki Eötvös bárónak „Búcsú“ című remek költeményét jelesül szavaltta elő.

— A „Vaterland“ előre bocsátva a Nagy-Szebenből folyó hó 22-dikéről érkezett táviratot, (1. lapunk tegnapi magán táviratgyűjtemény) folyó hó 24-kéről kelt számában így ír: A nagy-szebeni határozatok jelentőségét épp nem vonjuk kétségbe. De azért ragaszkodunk tegnap nyilvánított aggodalmunkhoz. A centralista lapok nyilatkozatai elárulják, hogy a nagy-szebeni gyűlés eddigi eredménye által épp úgy meg vannak lepve, mint a hogy örülnek neki. A kik közülük vigyázóbbak, azoknak igen rózsásóknak tűnnek fel a legutóbbi napok. Nagy-Szebenből érkezett táviratok és sorai közül kiolvashatni, hogy hátha a Nagy-Szebenben összegyűlt románok nem képviselik úgy teljesen Erdély románainak nézetét, hogy végül az erdélyi országgyűlésen nem támadhatna fel a románok részéről tekintélyes ellenzék a nagy-szebeni határozatok ellen. Ezekkel ellentétben a februári alkotmány fanatikusai semminemű aggodalomnak nem adnak helyt. Ok már látjuk, mint ülnek Erdély képviselői a birodalmi tanácsban, s azt kívánják, hogy Magyarország éjszaki szlavai, szerbeivel sib. rögön hasonló kísérlet tétessék, mely kétség kívül a hasonló vizsgálatok eredményét szolgáltatja. Ugyanazon urak ok, kik midőn Deleknak az országgyűlési album átnyújtott, fenghangon maroknyi férfiról beszéltek, és kik most a maroknyi férfiakat N-Szebenben, Erdély románai nézeteinek quint esszenciájul proclamálják. Ezt nevezik logica és következetességnek! A „Donau Ztg.“ mértékletesen nyilatkozik a nagy-szebeni határozatok eddigi eredménye felett. Csak „a népek kívánságait és szükségleteit tökéletesen ismerő előkelő férfiakról“ beszél, kiknek határozatait őszinte meglepődés fogadja. Véleménye szerint azonban még nincs minden akadály legyőzve.

A Nagy-Szebenben összegyűlt „notabilisek“ — a „Donau Zeitung“ nem beszél a románok képviselőiről — szerinte csak politikai álláspontokat határoztak meg, s ezt annál örvendesebbnek találja, mert most legalább konkrét és megalakult tényezőkkel — természetesen az erdélyi országgyűlésen — számolhat. A „Donau Ztg.“ ezzel tehát beismerte, hogy az erdélyi országgyűlésen más tényezőket is kell majd tekintetbe venni, s hogy így a nagy-szebeni notabilisek nézetei mellett más román nézetek is érvényesíthetnek.

— Bécsi tudósítás szerint, írja a „P. H.“ 23-án, esztörtökön délből várattott ő Felsége legfelsőbb elhatározásának az erd. udv. kan. celláriához leérkezése az erdélyi országgyűlés egybehívása, s az ideiglenes választótörvény megerősítése iránt.

— Az „Agramer Zeitung“-ban megjelent, Horvátország nemességéhez a birod. tanács urakházában való megjelenés miatt intézett felhívásra irt válaszában, b. Hellenbach a „Pozor“-ban kétféle nyilvánítja, hogy a ne-

messég megelőzné az országgyűlést és saját rovására tűzne politikát. Egyszersmind azt ajánlja a kormánynak, hogy az erdélyi országgyűlést összehíván, hatna oda, hogy ez ne küldjön képviselőket a birod. tanácsba, a szűkebb birod. tanácsot aztán proclamálja teljesnek, melynek feladata lenne, hogy nyert felhatalmazás után a februári alkotmányt megfelelőleg módosítsa. Ez lenne az ut, mely kivezet a provisoriumból.

— A „P. H.“ rendbeszede az utóbbi időben nagy divatba jött névmagyarosítás statisztikáját. E szerint 1861-ik october óta 1863. martiusig összesen 460 névmagyarosítás történt, tehát nemzetiségünk ugyan annyi eszáddal gazdagodott, mely addig lélekben, s ezután névben is magyar akar lenni, és lett. 1862-ik évben összesen 329 névmagyarosítás volt, az 1863-ik év három első hónapjában akkora progressioval haladtott elő, hogy csak e három hó alatt összesen 113 átmagyarosítás történt.

— A gyűjtők királya. Egy joghallgató Egerben, a „Mátrá“-ra 120 előfizetőt gyűjtött, miért az említett lap elnevezte őt a gyűjtők királyának.

— Találmány. A bécsi „első magyar közlekedési iroda“ jelenti: Bizonyos amerikai tüztiszt egy Londonban lakó magyarral szallván, e napokban a bécsi es. kir. kereskedelmi ministeriumnál kizárólagos szabadalom megadására folyamodtak olynemű új találmanyra, mely az ágyuknak s egyéb löfegyvereknek töltések s elstítésükre vonatkozik. Ezen találmány igen érdekesnek mondatik, és az ágyuknak s löfegyvereknek hátulról töltésén alapszik. A töltés egy rugékony — magába minden piszkot felfogó süveggel borított le, melynek egyszerű eltávolítása elégéses arra, hogy az ágyu az ellenség számára használhatatlenné tétessék. A piszkoknak felfogása által a csőből mindig tiszta marad, s az ágyunál 4 perc alatt 20, más egyéb löfegyvernél pedig egy perc alatt 19 lövés eszközölhető. A fenebbi találmány ez utóbbiakra nézve még azon előnnyel is bír, hogy azok fekvés is könnyen tölthetők. A felalálók folyamodni szándékoznak legfensőbb helyre egy kísérlet megtartásáért a cs. kir. fegyvertárban.

— Demjén József és Sebes Emil Pesten az egyetem utcában új könyveskereskedést nyitottak.

— Az észak-amerikai hadseregben szolgáló egyének számára feladott levelek csak bérmentve küldetnek el, a pesti postai igazgatóság figyelmeztetése szerint.

— A „Hon“ jeleni apr. 24-ről: Jókai Mór ma kezdette el fogását Budán a József-laktanyában. Zichy Nándor grófnak családi körülményeinél fogva megengedett rövid időre a szabad lábán maradhatás.

— Kéjutasok. Augustus hó folytán Olaszországba rendeztetik egy kéjutasz, melyet 300 frt mindenki meglehet, beleértve, hogy

élelemmel is ellátatik a rendezők által. Az első társaság indul Triesztből aug. 10. d. e. 10 órakor Polába, Anconába, Messinába, Nápolyba, Pompejiba, Civita-Vecchiába, Rómába, Livornoba, Pisába, Florenczbe, Genuába, Milanóba, Veronába, Velenczébe és vissza Triesztbe gőzhajón és vasuton. — A második társaság indul Triesztből aug. 24-én 8 órakor este, az előbbivel megfordított uti rendben, azaz először Verona, s vissza Ancona felé. Rendező Pollák Gyula Triesztben, kinél az utazási jegyek kaphatók.

— Párisban egy törzkép jelent meg a francia lengyel politikáról, mit az ottani rendőrség lefogott. Az orosz medve tépi szét rajta a lengyel bárányt, felettük pedig a francia sas repdes, csőrében szalaggal, melyre ez van írva: „A melyik győz, azt biztosítom becsülésemről és barátságomról.“

— Most, midőn a kajszibarczok virágoznak, czélszerűnek tartjuk a természetközönseget egy pár különösen a kajszikra nézve nagyon ártalmas rovára figyelmeztetni. E pár rovar a *Gastonia* hirtella és *C. Hictica* (rózsabugya). Az első fekete, kissé érczesfénnyel, tojásdad, testének kivált felső részét szétálló szárnyat szőr borítja; nyakpánczéloskaja közepén éles vonal ül ki; szárnyfedele fehérén pontozott; hossza 4—5 1/2 vonalnyi. A második is fekete, érczesfényt, az előbbinél vállasabb, szárnyfedele fehér foltos, kevés hosszú szőrös, nyakpánczéloskájának középvonala alig kivehető; a him hasa közepén barázdált és négy fehér pontja van; az anya alteste sima, foltja nincs; hossza: 4 1/2—5 1/2 vonalnyi. E rovarok környékünkön az eddigi tapasztalatok szerint kevesen jelennek meg, s akkor is a Pitypang (békavirág, gyermek lánczfű, Leontodon Taraxacum) virágának közepében tanyázva, annak pusztításával többnyire beérték. 1861-ben, tavaly és az idén barackfáinkat rajjal lepték el, azok virágaiból a tenyésző szervezetek a porókat és termét kirágva, a gyümölcsöket semmivé teszik; ilyenkor a fa olyanra lesz, mintha a hideg csipete volna meg. Most már természetesen valami óvszer ajánlásának kellene következni; de e rovarok is — mint a cserebogarak — repülők levén, csak a szedés az egyetlen mód, mely által szaporodásukat most és jövőre apaszthatjuk, azt pedig csak úgy érhetjük el, ha azok pusztítására a szomszédot is figyelmezteti. K.

— Nyilvános köszönet. Alólról, nem mulaszthatom el köszönetemet, s tiszteletemet nyilvánítani apr. 24-kén a redoute tereben tartott hangversenyben szíves közreműködőknek, különösen a ref. főtanodai dalárdának, mely a Dalnoki ur által a hangverseny előtt pár órával megbontott programot kiegészíteni szíves volt, s ezáltal engem zavaromból kisegített. Kolozsvárt apr. 27. 1863. Rauchleitner Antal zongora művész.

— Tisztességesen öltözött s a műveltség illő fokán álló emberekről ki tehet föl ily gyalázatos bűnt? Ki kétkedhetett önökben, kik elég adománnyal bírtak arra, hogy becsületes kereset után eljenek? — szölt Rinald.

— Uram! — szölt Völgyi — nem vagyunk önnek számadói. Erdejét becsülettel fölmértük és tábláztuk, tehát nem fizetett ingyen. Gazdasági ügyviteléről a jegyzőkönyvek többnyire én másolám le Spott jegyzékei után, a számadás tiszta és világos, a mi gazdaságunk az önével nincs összevegyítve. A mit tettünk, arról magunk feleltünk, és kérjük legyen szíves megkímélni minden szemrehányástól.

Rinald valódi sértődött ingerültsége s a bűnösöknek irányában magatartása nagy részben megnyugtató Kereszturi királybíró, ki ismerőse levén Zováthy-nak, nem kevéssé aggodott, hogy a bűnbe ő is be van keverve; most azonban e lélektan mozzanatok alapján teljesleg megítélhető, hogy az elkövetett bűnre nézve a bűnösök és Rinald közt semmi közszeküdtetés nincs.

Midőn Rinald kifutva mérgét, magára hagyta a királybíró s fölvetett segédeit, hogy a helyszíneni előleges kinyomozáshoz lássanak, maga pedig nem kevés fülháborúval sietett vissza lakába. Elővette a gazdaság ügyviteli jegyzőkönyveket, nagy figyelemmel átlapozta, miközben a lelki izgatottság kifejezése mind inkább tünt el arcáról, s midőn a vizsgálatot bevégezte, megkönnyebbült lélekkel így szóla: — Hála égnek nincs semmi aggodalom. A számadás tiszta és Spott elég becsülettel bírt titkos bűnét erélyes gazdaságával össze nem zavarni.

Ezzel sietett a családi levelek szekrényéhez s nagy biztossággal szedte ki a levél csomagokat, s a szekrény fenekéről egy kisdé tolokát vett ki, melyben a mint látszik, legkényesebb irományait tartá.

Egyszerre arca kizöldült. Izgultsággal kezdte a szekrény fenekén keresgélni a széthullott leveleket.

— A compositio nincs sehol. .. Mi történ-

hetett? Ki járhatott itt? Negyven ezer forintot e számadásnak egyedül e compositio igazolhat. Mi lesz belőlem, ha kérdőre vonnak? ha számolnom kell?

Az egész napot levélkeresésben tölté. Hasztalan. A levél el volt veszte.

Bűnöm büntetése! — szölt Rinald. Ez irat bizonyos Spott által Sofie kezére került. Miért nem engedtem egy sugallatnak, midőn megszöve egy szóadást, Zováthy Gábot menthettem vala. Ezt akarám tenni, bízva, hogy az Isten megbocsát oly szóadás megszövegeért, melynek titka egy családot tesz semmivé, ki ellenem nem vétkezett. Ah akkor még e compositio itt vala. És növevrem nem bíztam bennem, látván Gábot iránti előszeretemet s öntudatom marengolásait. Meltó vagyok arra, hogy meglakojak!

A legnagyobb levertséggel rakta vissza a leveleket, halvány barna arcára kéken fektött a fölülült vér. Egész lényén folytonos izgultság mutatkozik. Midőn a kedves Izidora találkozáva vele, észrevelte nagy fölháborodását, szerfölött megdöbbsen s igyekezett földeríteni őt. Rinald szeretettel s fájdalommal tekint leányára. Fejfájásról panaszkodók. Elbeszélte leányának a Zováth-béren történeteket s megnyugtató őt atyai szavával, hogy azon bünesemény miatt a Zováthy nevet moscsok nem szennyezi.

De az ingerlékeny férfiú izgatottsága nem csillapulhatott le, fokozván ingerültségét a családég által behozott azon hír, hogy a halomvölgyi lakosok mindjárt a királybíró és katonaság eltávoztá után megrohanák Zováth-bérecet, és a pástör nélkülű erdőben boszus pusztítást követnek el.

Mindenfélől ellenségtől és a gyalázat gyanújától érezvén magát környeztetve, lelke nagy levertségbe süllyedt. Mily boldog lett volna most, ha valamely bizalmas barátja nyit be ajtaján, kinek társasága kiragadhatta volna őt kintő gondolatainak sötét örvényéből.

Lelkének e vágyó szempillantásában mint-ha az ég meghallgatta volna őt, leánya szá-

lalt élébe s öröm ragyogó arczeal így szólt: — Szekerek érkeztek, s az elejükbé vitt lámpa világánál Zováthy Gábot pillantám meg. — Jöjj, jöjj kedvesem! — szölt Rinald s nagy izgultsággal ragadta meg kezét — jöjj menjünk élébe.

Midőn az előterembe hatottak, már Gábot nyitott be az ajtón. Rinald szeretettel ölelte kebelére, és Izidora égő arczeal nyujtá szép jobbját az érkezőnek.

Gábot egészen meghatotta e szíves fogadtatás.

Többet magammal jöttem, bízva bátyám vendégszeretetébe és a szenvedők iránti részvétele.

Hol vannak ok? mindenki szívesen látott vnnédek, kit öcsém hoc ide — szölt Rinald, miközben a salomba behaladtak.

Gondolom eddig mind bejöttek. Különös csoport. Férfiú, nő, oroszlan, tigris, hi-jena, majom és mindenféle nemei a szárnysókak. Egy állatsereglet tulajdonosa ereszkedett le a balavásári hegyen épületszerű szekerekkel. Járatlank levén a roz és dűlős uton, nagy szekerek felfordult. Egypár orángutáng kalitkaja szétörvén, az állatok megszabadultak, de erős tüst szívenvede nagyon dühösök valának. A társaság két férfiú, két nő s három kis gyermekből áll. A férfiak ittások és izgágák voltak, s a megragadott orángutángokat még inkább felbőszíték. Ezek egyike az egyik nő nyakára ugrott és arczát, mellét nagyon összemarengolta. Azon pereczben érkeztem utánuk. Leugorván szekereimről, megszabadítam a nőt dühös ellenfeletől, melylyel sikoltozva birkozott. Látván, hogy nehéz sebeket kapott, bekötöttem sebeit a mint hirtelemben lehetett s szekereimre helyezvén őt, elhoztam magammal. A közel faluban embereket fogadtam, kik a szekér talpraállítására segédül menjenek s az állatseregletet kísérje gyíkok ide éji szállásra. Bocsánat kedves bátyám, hogy egész bizalommal számítottam részvétele.

— Köszönöm öcsém, futtatok az orvosért!

— szölt Rinald — s gyorsan csöngetve apródját küldé a helységben lakó sebész után.

— És hol van a szegény nő? — kérdé Izidora.

— Szekeremen! Kérem számára egy szobát jelölni.

— Menjünk öcsém! — szölt Rinald — siessünk a nő segélyére. Hej apródok lámpákat.

Ezzel lehaladtak az udvarra. Gábot szeren felájultan egy középkorú nő vala látbató, kinek bár felarcza s melle ruhákkal volt bekötözve, kivehető valának kellemes arczonásai. Kétségtelenül e nő valaha kintnő szépség lehetett.

Izidora mély részvétellel közelített a nőhez s nyájás szavakkal vigasztalva biztatta, hogy házuknál kellő ápolásban fog részesülni.

A szegény nő hálálköszönettel vette a szívélyes ajánlatot s elég erőt érzett magában, hogy Gábot s Rinald segélyével a szekérről leszálljon. Így a férfiak karjain szerenésen fölhaladt a lépcsőzeten. Rinald egy szobát nyitottat számára, miközben a sebész is megérkezvén ápolása alá vette őt.

Nemsokára az állatsereglet és a társaság többi tagjai is megérkezvén, a hátramaradott nő szerencsétlen társa körül segédkezett a sebésznek, és Izidora e részben felajánlott szolgáltatásokat fölöslegessé tette.

Ez alatt sok idő eltelt s a sok esemény által előidézett izgatottság kezdett Rinald szívében is csillapulni annyira, hogy csendesen ültetett vacsorájához. De e lelki csönd nem sokáig tartott. Lárma és káromkodás hallszék az udvaron. Midőn Rinald e zaj után tudakozódott, az apródok hírtl hozták, hogy Rinald tehéncsordáját a legelőről behajták azon küveteléssel, hogy az nem az udvar, hanem a falu tulajdona, s az ellentánni akaró pástört össze-vissza verték.

Rinald bösz haraggal ugrott föl asztalától.

(Folytatjuk.)

POLITIKAI HIREK.

Angolország. London, apr. 23. Az alsóházban Roebuck interpellálta a miniszteriumot: mit határozott tenni angolhajónak amerikaiak általi elkoboztatásáról? A közlekedés ily szentelen magtámadásának elöbbvaló a háboru. Palmerston azt felelte, hogy ő a kormány lehetőségeit előre nem közhölheti. A vita eredmény nélkül maradt.

A felsőházban is szönyegre hozott e tárgy. Russel azt nyilváníttotta, hogy elterjesztéseket teend iránta Londonban.

Angliában nagy az elkeseredés az egyesült államok ellen. Növelte ezt az a körülmény is, hogy az egyesült államok követe Adams ur egy angol hajónak, a mely 80,000 font sterling áru badszert szállított a mexikoiaknak a francziák ellen, utlevélet adott, hogy az amerikai kobzó hajók miatt szabadon mehesse. Nemzetközi és tengerészeti jogfogalmakkal egyaránt ellenkezik, egy semleges állambeli hajónak, a mely egy barátságos államba szándékszik, ily utlevélet adni. A brit kormány e tárgyban is felvett a vasingthoni kormánytól, a mi természetesen jó esett a párisi kabinetnek. Ezért az angol-franczia „szivélyes” barátság ismét napirenden van, a mi állítólag növeli Oroszország aggodalmát.

Franciaország. Páris, apr. 21. Az „A. Ztg.”-nak írják, hogy a bürö a körülmények érett mérlegelése után, egy franczia-orosz háboru kiütésének valószínűségét a jövő tavaszra tette.

A tuileriák kabinete minden alkalmat megragad, hogy Anglia iránti barátságának tanujelét adhassa. Így, Mexikora vonatkozólag kijelentette, hogy csak hadjárata bevégezésének pillanatát várja, hogy azonnal meghívja Angol- és Spanyolországot a Mexikóban szükséges további teendőik feletti közözettségére.

A császár e hó 21-én ünnepelte 55-ik születésnapját.

Napoleon herceg egyiptomi utjával, legálább egy időre felhagytak.

Olaszország. Turin, apr. 22. A „Stampa” azt írja, hogy Baden elismerte az olasz királyságot.

Bizonyosnak mondják, hogy a franczia kormány a turini kabinethez egy jegyzéke érkezett, a melyben felszólítja az olasz kormányt, hogy csatlakozzék diplomatiai közreműködésével, a lengyel ügyben, a három hatalmassághoz.

Azt is beszélik, hogy Napoleon császár rendkívüli buzgalommal munkál azon, hogy Ausztriát az olasz királyság elismerésére bírja. Mennyiben lehet a Bécsi kabinet ily lépésre hajlandó, arról a „K. Z.” tudósítókja nincs értesítve. Hanem az tény, hogy Napoleon császár kijelentette Victor Emanuel királynak, hogyha Olaszország formáserint lemond Velezceréről s nyíltan szakít a forradalommal, Ausztria nem fogja továbbra megtagadni elismerését az olaszországi status quo-tól, s lemond minden viszázhelyezési tervről Olaszországban. A király hajlandó volna e tanácsot elfogadni, csak organumokat találva az új olasz politika képviselésére; a mi azonban nem könnyű feladat.

Németország. Berlin, apr. 22. A képviselőházban a miniszterfelelősségi törvényjavaslat volt szönyegre. Bismark azt mondotta: a jelen időpont nem alkalmas erre. Nélkülöz-

hetlen előfeltétel, hogy egy ily törvény érvénybentartására az alkotmány teljesen világos és tökéletes alapot nyújtson. Ez az előfeltétel, a kormány hiedelme szerint, most nincs meg, a midőn az alkotmány lényeges részeinek jelentése felett véleménykülönbség van a korona és országgyűlés között. A kormány ennél fogva nem szentesítheti a javaslatot.

Frankfurt apr. 22. A mai „Europe” egy Frankfurtba egyenesen e célból jött egyeniség által fontos tartalmu leveleket kapott Pétervárról és Moszkauból. Ezekből az „Europe” csak a következőt közölheti: Egy messze szétágazott titkos társulat, felhasználva a körülményeket, politikai szabadságot akar Sándor cártól kiereszkolni Oroszország számára s hateraz emberből álló hadsereget szervez, a melyet Lengyelországba és Lithuaniába küld egyfelől, hogy a lengyel felkelést mostani színhelyén támogassa, másfelől, hogy azt a tulajdonképeni orosz tartományokba is átvigye.

Orosz- és Lengyelország. A csatátérül folyvást a lengyelekre nézve kedvező tudósításokat olvasunk. Lelewell, a ki apr. 16-kán a tulnyomó orosz erő balszárnyán átvágva magát a Lysa-Gorán foglalt hadállást, 17-kén reggel ismét megtámadott 600 gyalog és 200 lovas orosz által. A csata rövid, de elkeseredett volt. Az oroszok tökéletesen megverve s 40 halottat hagyva hátra számos sebesültjeikkel Bilgorajon át Janow felé húzódtak vissza.

Április 15-én egy felkelő csapat a Varsótól négy mérföldnyire fekvő Minsk-be nyomult s az ott levő orosz helyőrségből 10 embert elejtett, minden veszteség nélkül visszahúzódt a közellevő erdőbe, a melyből kiindult volt.

A plocki kormányzóság lipnowi kertületében e hó 16-án szintén szerencsés csatájuk volt a felkelőknek Jurkowski vezénylete alatt. Sandomirban egy új felkelő csapat állott elé, a kormányzóság déli részeiben pedig ismét három, a melyek több napig tartó sikeres guerillacsatározások által avattak fel magukat a lengyel szabadság harcosainak.

Varsóhoz közel egy 500 emberből álló felkelő csapatot 1500 orosz bekerítvén, fegyverletételre szölitotta fel. A csapat sortízzel felélt, a mely akkorá rést ütött az oroszok arcvonalán, hogy az egész csapat keresztül vágta magát a legközelebbi erdőig, a hová az oroszok nem követték őket.

Kalisch környékén 5000 felkelő áll. Krakkói, apr. 22- és 23-ról szóló táviratok szerint Lelewell, utóbbi szerencsés csatája után, újabb ember- és fegyverszállítmánnyal gyarapodva, tartja erős hadállását.

Narbutt csapatvezérnek Dubiczenél csatája volt; az oroszok vesztesége 13 halott és 30 sebesült. Ugyanő Plownianál tönkre tett egy oroszadosztályt.

Ápr. 16-án Wislouch alatt csatáztak a lengyelek Zymorynál a plocki kerületben. A lengyelek győztek. Itt a földnépe is résztvett a felkelésben.

Skalanál a krakkói területen 600 felkelő áll Morsakowski, Tomaszownál pedig a lublini kerületben 800 felkelő Jezioranski vezénylete alatt.

Goreniceben e hó 21-én egy 500 gyalog és 150 lovasból álló felkelő csapat állomásozott, más két osztály 5—500 emberből Paczoltowicetól nem messze táborozott. Alkalmasint Olkusz elfoglalására készülnek.

Berg tábornok, bir szerint 100,000 főnyi segédsereget kért a kormánytól.

Az orosz katonáknak a lengyelek iránti bánásmódját eléggé jellemzik a következő vérlázító tények. A varsói fiatalaságból egy 200 főnyi csapat alakult s alig 14 napig gyakorolva magát Remeszewski vezénylete alatt, Varsóhoz közel Babica mellett csatát vívott két század gyalog, száz egy néhány kozák és egy század huszár, tehát jóval tulnyomó orosz erő ellen, s vitézül állotta a tüzet, míg 30 elesett, 70 pedig megsebesült közülök, mire a megmaradtak visszahúzódtak a közel fekvő erdőbe. Az oroszok is visszatértek a városba, magukkal vivén 25 sebesültjüket. Másnap reggel 100 holtest hevert a csatátérben, mind megmeztelintve. Az oroszok t. i. mind legyilkolták a legkegyetlenebbül a sebesült lengyeleket. A parasztok, a midőn a hullák eltemetésére kimentek, összezsivizsza szurdalva és darabokra vágva találták őket. A kozákok ugyanis egy pár eszméért, vagy egy jó öltözködésért, sebesültnek vagy halottnak levágja s magával viszi egyes testrészeit. E csatában a parancsnok Remeszewski is elesett, egy beteges ember a ki az ittűköt folyama alatt, csapatjának sorai megett széken ülve osztogatta parancsait. Egyszer csak neki rohanva egy orosz tiszt felvont pisztolyt; Remeszewski is pisztolyt ránt, mindketten egyszerre löttek s mindketjük halva rogyott a földre.

A „Danz. Ztg.” jelenti Varsóból apr. 21-ről: Wielopolski Zsigmond elbocsátott hivatalából, a mint mondják, Napoleon herceggel való ismeretes ügye következtében. Kormánykörökben azt beszélik, hogy a nevezettnek atyja, Wielopolski marquis is beadta lemondását Berg tábornokkal való meghasonlása miatt.

Az „Ostse Ztg.”-ot a lengyel határszérlől, ápril 22-ről értesítik, hogy egy császári ukáz-nál fogva, az egykori lengyel tartományokkal határos hét orosz kormányzóságban, általános népfelkelés rendeltetett. Minden kormányzóságnak 8000 embert kell állítania.

A lengyel kérdésre vonatkozó hirlapi tudósítások folyvást hareziasan hangzanak. Ezek szerint a lengyel kérdés azon a ponton áll, hogy európai háboru nőjje ki magát belőle. Így a „Köln. Ztg.”-nak varsói, berlini és párisi levelezői egyhangulag mind háborut jósolnak. Április 23-i szemléjét pedig az idézett lap a következő jelentéssel kezdi: „A midőn néhány héttel ezelőtt XV. Károly svéd királyt, a francziák császára megbízásából, kérészték, minő segítségre számíthatna Franciaország Svédországról részéről, egy Oroszországhoz lehető háboruja esetében, ha egy franczia hajóhad jelenne meg a balti tengeren, az ifju tetszommas király így felelt: „Ha két franczia hadihajó jó be a keleti tengerre, én 100,000 emberrel megyek segítségükre.”

Dánia. Kopenhága, apr. 22. Az országgyűlés ma nyílt meg. A miniszterelnök olavasta fel a trónbeszédet, a melyben a schleswig-holsteini ügyre vonatkozólag a következő kihívó nyilatkozatot fordult elő: „Mindamellett, hogy a mart. 30-diki kibocsátványban a kir. kormány a német szövetség kívánatait lehetőleg teljesíteni igyekszik, a midőn Holsteinnak nagyobb önállást és szabadságot ad, a német nagy hatalmak részéről kapott közlemények kétségen kívülé teszik, hogy ezek az intézkedések ott nem tetszenek. Ez azonban nem rendíti meg azt az elhatározást, hogy a nem-

német országrészek függetlensége és szabad fejlődése fentartassék.”

Amerika. Uj-York, apr. 10. Az egyesülti hajóhad megkezdte Fort Sumter ostromlását. A déliek körülítették Washingtont Észak-Karolinában, a melyet Forster egyesülti tábornok tart megszállva. Banks tábornok 10,000 emberrel elhagyta Uj-Orleanst s Bayon-Plaque-be ment.

A „New-York Tribune” szerint az egyesült államok és Anglia közti viszonyok feszültek.

Ujabbak. Krakkó, apr. 25. A Remiszewski féle csapat üldözésére küldött huszárok tönkre verettek; 300 halottjuk és sebesültjük van. Myszkow környékén tegnap csata volt. Az oroszok az ottani vasutállomásra 40 orosz sebesültet 4 sebesült és 2 fogoly felkelőt hoztak. Ugyancsak 24-én három csata volt a varsói-krakkói vasut közelében: az első Rogowaál, a második Brzezinyénél, a harmadik Jawornickinél. Ez utóbbi reggeli 4 órától 11-ig tartott Alenicz orosz ezredes és 600 orosz ellen, 60 orosz sebesültet szállítottak onnan a myszkowi indolához.

— Trebigne, apr. 24. Tizenegyet az itteni görög tanoda lerombolásában részt vett fővezérek közül elfogtak. Minden török felfegyverkezett s fenyegeti a ka'makamot és a katonaságot, de a mely elegendő számmal van itt helyőrség.

— Berlin, apr. 24. A „Kr. Ztg.” írja, hogy míg különböző német udvarok visszautasították Franciaországnak az Oroszország elleni diplomatiai fellépéshez csatlakozásra való felhívását, egyedül Baden nyilatkozott barátságosabban e sürgönyre. A thorni és ulmi kerületekből 600 fegyveres lengyel, köztük 200 lovas lépett át a határon. Egy hadosztály Lipnoból megtámadta őket, a gyalogokat és a podgyaszt elfogta, a lovasok elszaladtak.

— Bern, apr. 24. A szövetségi tanács értesíti az olasz és osztrák kormányokat, hogy hivatalos nyomozás szerint, Tirolba intéződő beittéstől, Schweicz felől nincs mit tartani. Azért semmi ok sincs rendkívüli csapat összpontosításra Veltlinbe.

— Frankfurt, apr. 25. Az „Europe” szerint az orosz diplomácia arra van utasítva, hogy halogatással tartja a három hatalmasságot, hogy Oroszország időt nyerjen. A három hatalmasság azonban elhatározta, hogy mi-helyt az orosz kormány nem teljesíti az ismeretes jegyzékekben kifejezett kívánatokat, viszázhívják követeiket Pétervárról.

— Róma, apr. 24. Az „Osserv. rom.” szerint nem igaz, hogy a pápa sajátkezű iratokat küldött volna az osztrák és franczia császárokhöz a lengyel ügyben.

— London, apr. 25. A „Presz” írja, hogy Russel lord a hajókobzások tárgyában ultimatumot küldött Washingtonba. Ha ez ultimatum visszatartatik, az angol követ azonnal hazajövend.

Bécsi börze Április 27-kén: Nemzeti kölcsön 80.— 5% Metalliques 74.40. Bank-részvény 792.—. Hítel-részvény 199.40. Váltó Londonra 114.10. Ezüst 113.50. Arany 5.46.

Április 25-kén: Urbéri kárpótlási kötvény: Magyarországi 75.—. Erdélyi 72.75.

T. és felelős szerkesztő DÓZSA DÁNIEL.

H I R D E T É S E K.

HIVATALOS.

299. sz. Hirdetmény. (91) (1—3)

Báró Huszár Károly, továbbá gróf Mikes Mária báró Huszár József özvegye, mint gyermekei t. gyámjok, valamint báró Huszár Anna a pprds. 24. és 85. § ai értelmében arról értesítettnek, hogy ellenük Csáki Ignác azon keresetre nézve, melyet gróf Csáki László, mint néhai gr. Csáki Antal örökösei jogai fenntartója ellene, ugy gr. Eszterházi László és több más alperesek ellen örökség iránt f. 1863-dik évi január-hó 14-kén 50. sz. a. folytatólág beadott, ezen kir. ker. ítélő táblánál ugyanazon évi ápril-hó 4-kén 299. sz. a. szavatossági igényeit újabban bejelentette.

Kelt Eperjesen, a Tiszán inneni ker. ítélő tábla 1863-dik évi ápril-hó 13-kán tartott ülésében.

269. sz. Hirdetmény. (92) (1—3)

Iktári gróf Bethlen Katalin asszony b. Bánfi Miklósnő, mint néhai gr. Kornis Mihálytól származott gyermekei gyámjánya, gr. Haller Ignác, gr. Kornis Károly ur, gr. Kornis Zsuzsanna asszony gr. Kornis Elek özvegye, Dániel Anna asszony Szentkereszti Imrenő, görögny-szentimrei Berenczei János, mint bitve b. Henter Rozáliától született gyermekei gyámja, b. Henter József, Uzoni Beldi Albert ur, b. Henter József asszony Desseffi Mihályné, ezen utóbbi 5 alperes ugy is, mint b. Henter Anna, b. Rakovszki Márton özvegye örökösei, b. Perényi Bertalan, mint néhai gr. Kornis Emiliától született gyermekei gyámja, gr. Haller Ferenc, gr. Haller Anna asszony gr. Kornis Károlynő, gr. Haller Sándor, gr. Haller Matild asszony gr. Teleki Józsefnő, gr. Haller Klára asszony Kelemen Jánosnő, gr. Haller Gábor, gr. Haller Borbála asszony gr. Bethlen Józsefnő, gr. Haller Cecilia asszony gr. Eszterházi Dénésnő, és gr. Haller György a p. p. 24. és 85-dik § ai értelmében arról értesítettnek, hogy ellenük Doboczki Ignác, Almási Hermina Almási Félixnő, Nagy-Apolló Horváth Istvánnő és Koos Anna Nagy Imrenő azon keresetre nézve,

melyet gr. Csáki László, mint néhai gr. Csáki Antal örökösei jogai fenntartója ellenük, ugy gr. Eszterházi László és több más alperesek ellen örökség iránt f. 1863-dik évi január-hó 14-kén 50. sz. a. folytatólág beadott, ezen kir. ker. ítélő táblánál ugyan azon évi márczius hó 23-kán 269. sz. a. szavatossági igényeiket újabban bejelentették.

Kelt Eperjesen, a Tiszán inneni ker. ítélő táblának 1863-dik évi ápril-hó 13-kán tartott üléséből.

NEM HIVATALOS.

(78) A kolozsvári kereskedői társulat tanodájánál, egy tanítói állomás megtrúlt. Az alkalmazandó a földrajzból, szám, magyar és német nyelvtan, a helyes írásból, minden tínap- és vasárnapon, részint délelőtti, részint délután köteles órákat adni. Évi fizetése 157 frt 50 kr uj pénzben. A ki vállalkozni hajlandó, képességi és erkölcsi bizonyítványait, közelebbi május végeig, tanodai felügyelő AKONTZ JÁNOS urnál, belső-monostor utca szögletén kereskedésében — a társulat választmányához intézett folyamodvány mellett — teheti le.

(82) (5—6)

Tized, és végleges urbéri-kárpótlási ügyben.

NURIDSÁN TESTVÉREK tisztelettel jelentik minden t. ez. megbízóknak, hogy Kolozsvárt megnyitott tized- és végleges urbéri-kárpótlási irodájuk bites ügyvéd Hilbi Haller Rezső ur kezeltése alatt a nagy-piac és magyar utca szögletén fekvő „fiscus” épület 2-dik emeletébe áttéttvén, minden végleges urbéri-kárpótlási igények a kitűzött határidő alatti bejelentésére, és az utalványozandó papírok gyors és pontos kivételére ajánlkoznak.

Egyuttal egész tisztelettel tudtal adják, hogy minden utalványozandó tized- és végleges urbéri-kárpótlási összegeket a legkedvezőbb feltételek alatt előlegesen is megadnának.

Nyomatott az ev. ref. főtanoda betűivel (Bel-farkasutca 74 sz.)